

Psalm CXXX.

1. Ut djipten, leed en smerten
 Dêr 'k rêd omlegens driuw
 Binypt, forslein fen herten
 Kermje ik o Heare oan Jo!
 O harkje nei myn stimme
 Forlos my fen myn lêst
 Lit m' út dit ûnleech klimme
 En jow myn siele rêst!
2. As J' op ús sûnden scoenen
 Straf jaen, 't rjuchtfeardich lean,
 En gjin genade woenen
 Den koe gjin minsk bistean!
 Mar lokkich jy forjowe
 Tinke oan ús skuld net mear,
 Wy moatte op Jo bitrouwe
 En J' altyd freezje, o Hear!
3. Ik maei myn Hear forwachtsje
 Al falt my 't lijen hird,
 'k Maei op Syn goedens achtsje
 'k Hoopje op 't my tasein wird!
 Waerd sels myn tastân slimmer
 'k Wit noch: dêr kin 'k op oan!
 Myn siele wachtet jimmer
 Lyk wachters op de moarn!
4. Hoopje op jimm' Heare, frommen
 O Isrel, hâld dôchs moed!
 Forlossing stiet to kommen
 Us God is einleas goed.
 Hy scil Syn folk forlosse
 Fen alle sûnde en kwea
 En op syn Isrel passe
 Yn, troch en oer de dea!

A. WYBENGA.

Eat oer forfryskjen

Troch elts folk wirdt yn syn tael syn inerlike fieling werjown, elts folk hat syn sjenswizen, aparte sizwizen en aparte byldspraek. Bringt men nou in stik fen de iene tael yn de oare oer, den makket men it goed, det earst ien folk bisiet ta mienskiplik eigendom.

Sa kin 'tek goed wêze om it moaije út in oare tael yn uzes oer to bringen. Wol men hjirme! op ús kritefor-gearrings bigjinnne, den scil 'toan to rieden wêze, earst hwet in maklik stikje to nimmen, en letter as men aerrich bislein op 't iis komme kin, yen oan hwet swierder stikken to weagjen. Foral it forgelykjen is tige tsjinstich om yen op suverens út to lizzen.

By oersetten moat men mei beide talen op 'e hichte wêze. Mar det net allinne. Men moat yn 'e rekken hâlde, det de wurden de klean binne, der de tinsbylden mei optoaid wurde. Dêrom kinne wy net alhielendal wirdelik oersette, hwent it útlânske tinsbyld sûnder mear wer to jaen, is safolle as gjin suver Frysk to leverjen. Nim it tinsbyld en doch, mei in Fryske wize fen sizzen, it de Fryske dracht oan.

Ticht by de tekst to bliuwen is goed, mar it Frysk mei der net om skânseare wurde. En det maei foral net forgotten wurde. It aparte fen ús tael maei der net ûnder lije, oars reitsje wy mei ús forfryskerij fen 'e wâl ôf yn 'e sleat.

By 't forfryskjen scil men (tominsten as men in gewoan stikje ûnder hânnen hat) merke det yn 'e oare tael gauris dingen steane, dy insliks in bytsje om 'e hakken hawwe. Sokke wurden en sims ek hiele rigels kinne mei skik weilitten wurde. It smiten mei holle wurden kin nea net folle fortier jaen. Sa wolle wy oanstjûre op ús wyt: hwet goeds yn eigen tael, en it bêste op 't moaist út ús búrljues.

Faek scil men tinke: mar leau ik dôchs det ús tael earem is, for *det* wird kin ik net in goed Frysken-ien fine, mar prebearje dêr tsjin oer ek mar ris in Frysk stikje yn 't Nederlânsk oer to bringen, en den stiet it sa: for ús wize fen sizzen is net wirdelik in Nederlânsken to finen. Wy hoege dêrom yet net oan taelearmoed to leauwen. Yn dit opsicht stiet ek ús tael mei d'oaren lyk.

A. WYBENGA.

bitsjutte woe en hwerom hja sa fleurich wieren. En dizze sei tsjin him: „Dyn broer is kommen en nou jowt dyn heit in feest, omdat hy soun en wol wer thús kommen is.” Do waard de âldste soan lils en woe net yn 'e hûs gean. En as boer Halbe frege hwer oft er bleau en de reden hearde hwerom eft er net yn 'e hûs komme woe, gong er nei him ta en sei him: „Och, kom nou dochs. Age is ommers dyn broer en jimme binne mar togearre.” Mar hy andere: „Sjuch, heit, ik tsjinje jo nou sa lange jierren, en ik ha nea oars dien dan jy my hjitten hadde, en om my hat yet nea bliidskip wêst. My is yet nea hwet jown, dat ik myn frjeonen ris by my forsiikje koe om 'ris froalik to wêzen. Mar nou 't Age wer thús komt, dy 't syn goed mei hoerren fordien hat, hadde jou alles byienroppen en alles byienbrocht en wirdt er mar opdist fen 't allerbêste. Dat kin ik net goed krije, heit.” En âlde boer Halbe skodholle. En hy sei mei sêft en triljend lûd: „Bern, dû bist ommers altyd by my en al hwet mines is, dat is dines ek. Me' hearde dos froalik en bliid to wêzen: hwent dyn broer wier dea en is wer libben wurden, en hy wier forlern en is wer foun.” Efkes stie de âldste soan fen boer Halbe stil en tocht nei. En dan sei er tsjin d' âldman: „Ja heit, kom mar mei. Wy geane yn 'e hûs hwent it is wier.” En ek hy wier bliid mei al de oaren en die mei yn 't feest. T. W. SYTSTRA.

Us Bibel.

Wize: Wij geven het niet over.

Wy scille jimmer leauwe
't Wird fen ús ljeave Heit,
Ho ek de tiidgeast ôfbrekt,
Hwet wittenskip ek seit,
Al smyt' yn dryste oerdwealskens,
Miljoenen det ek wei,
Wy scille it jimmer leauwe
En bin der lokkich mei.

Us God is net forside
Al sjugge wy Him net,
Syn kostlike iepenbiering
Jowt ús Syn wird en wet.
Hy hat yn ryk ûntfermjien,
Oan 't fallen minskdom tocht;

Syn wird jowt nocht en wille,
 Syn wet is sillich ljocht.

't Wird sprekt fen flok op 't kweadwaen,
 Mar ek fen 't Hillich Laem,

Det yn Syn ierdske lijen,
 Us lijen op Him naem.

As wy yn Jezus leauwe,
 Bin wy forlost fen 't kwea;
 Den kin wy lokkich libje,
 En libje ek nei de dea.

Der minsken wurden moatte
 Al linkendwei forgean,
 Mar 't wird fen God, sa krêftich
 Scil d' ieuwen troch bistan.

It is de skat der skatten
 For d' earme minskebern,
 En lit ús nei dit striden,
 De rike Himmel sjen.

A. WYBENGA.

Jountiidsdauwe.

Wize: Ginds bij den ouden molen.

Ik sjuch it sintsje yn 't westen,
 't Stiet amper op 'e groun,
 't Is stil nou om my hinne,
 't Is fredich fier yn 't roun! } *twaris.*

Ik sjuch in wite wasem,
 Opwalmjen oer it lân,
 Der groeit in wite tekken,
 Dy wint al oan en oan. } *twaris.*

En 't silv'ren moantsje riizt nou
 Hjar strieltsjes dogg' sa'n war,
 En 't noflik stjerreflonkrjen
 Driuw't oer de dauwemar. } *twaris.*

De ierde en de himmel sjugge
 Eltsoarren nochlik oan,
 Skjin is de dauwewitens,
 Skjin-blau Gods himmeltroan. } *twaris.*

O, moai binn' dauweweagen
 As ûnbismoarge snie.
 O 'k woe wol det myn herte,
 Sa eptich skjin ek wie! } *twaris.*

A. WYBENGA.

Boekskôging.

Loddespitten. Earnstige en koartswilige foardrachten en fersen fen A. Wybenga, mei libbensskets fen Dr. G. A. Wumkes, utjown by A. J. Osinga to Snits, priis f 0.60.

Maitiidsgrien fen A. J. Wybenga, mei in foarwird fen O. H. Sytstra, útjown by Meyer en Schaafsma to Ljouwert, priis f 0.80.

Ho kin 't sa raer, dêr forskynt op ien stuit it bigjannerswirk fen twa jonge Fryske dichters, dy 't hjar beide Wybenga skriuwe en dochs sa fier út ienoar rinne.

Loddespitten wol ik hjir allinnich oankondigje. Ik haw der as foarwird de libbensskets fen de Nijwierster genierker ynskreaun. Ik hoopje dat foaral de jongerein dit boekje keapje mei. It hat hjarren hwet to sizzen.

Maitiidsgrien hat my in noflik healûrke bisoarge. Dit is ienfâldige, kleare poësy. Hjir wurde bisongen de dauwe dy 't út de sleatten oer it waarme lân skout, de spokeblommen dy 't hjarren slingerje om de wyljenbeam, Warten it doarpke yn 't wetterlân en de âlde Fryske kenings. Dizze dichter hat syn lân ljeaf en syn tael yn 'e macht. Lit er sa trochgean, dan folgje ripe simmerfruchten. Ien ding moeit my. Ik hear yn syn boekje nearne dy djippe psalmt oan: „Heare ho great binne Jins wirken,” dy 't my by Gysbert om tsjinrûzet.

W.

P s a l m CIII.

Lofsjong myn siel! lofsjong nou bliid to moede
Dyn Heare God, de Skepper fen al 't goede;

Syn Namme moat dyn lof en eare ha'!

Sjong loovje Him, dy 't altyd om dy tochte
Forjit it net, hwet woldied Hy dy brochte,

Him komt dyn tank en hiel dyn libjen ta!

Sjong, loovje God, Dy nei dyn kwea net dwaen woe,
Dyn sûnden en dyn ûnrjucht dy forjaen woe,

Dyn syktmen wit, fol ljeafde dy genêst,
It near fordjer hat Hy for dy bistreden,

Hy kroande dy mei Syn barmhertichheden,
Dû fynst yn Syn goedginstigens dyn rêst.

Sjong, loovje God, Dy 't wit honear as 't hongerst,
 Dy sêddet mei Syn goed, as 't nei Him longerst,
 Dyn jonkheit as dy fen in earn fornijt!
 De Hear docht rjucht, wit, hillich yn Syn rjuchtsjen
 De rjuchtsaek der fordrukten to bisljuchtsjen,
 Hy jowt, det nea des fijans wirk bidijt.

Hy wist alear Syn folk út slavetsjinst to lieden,
 Liet Isrel sjen Syn greatheit en Syn dieden;
 Joech Moazes for Syn folk Syn hillg'e wet;
 Barmhertich en genadich is de Heare,
 Langmoedich kin Hy faek ús kwea forneare,
 Syn ginst is great, oereagje kin wy 't net.

Hy scil syn folk net jimmer swier kastije
 Net ivich scil wy fen Syn grime lije,
 Wiis hat Hy oan Syn lilkens parken set,
 Hy docht ús nea nei 't kwea det wy bidreauwnen
 Ho faek we ek fier fen ienichst heilpaed bleauwnen
 Hy straffet wol, mar nei ús kweadwaen net.

Sa heech it swirk opriizget boppe d' ierde
 Sa swiid wol Hy Syn ginst Syn tsjinders biede,
 Hy is, oan dy Him freezje, jimmer nei;
 Sa fier it West ôfwiket fen it Easten
 Sa fier docht Hy, ús siel ta lok en treaste
 D' oertrêddings en de sûnden fen ús wei.

Lyk as in heit him oer syn bern ûntfermet
 Det yn 'e need ta him om útkomst kernet
 Sa is ek God mei dy Him freez' bigien.
 Hy sjucht ús troch, wit hwêr 't wy binn' fendinne
 Ho swak fen moed, ho lyts fen krêft wy binne:
 In hânfol tsjêf, út stof en slyk ûntstien.

De dagen fen de minske op ierde binne
 Allyk oan 't gjêrs, oan blomkes op 'e finne:
 Hy bloeit wol moai, mar bliuwt trochhinne tear,
 Honear de wyn oer 't pronkjend ierdryk bilet
 Forslynt syn pracht; it bloeijendst roaske wilet
 En siigt der del, nea ken hjars plak hjar mear!

Mar 's Hearen ginst bistiet troch d' ieuwen hinne
 Oer hjarren dy Him troulik freezjend binne,

Hy wol Syn rjucht oan fiere bernsbern jaen,
 Oan sokken dy Syn boun net dryst forlitte
 Dy bliid to moed fêst tinke oan 't Godlik hjitten
 Om Goades wet mei 't hiele hert to dwaen.

Us Heare hat heech boppe it stof Syn troane
 Syn macht is great, yn 't himmelryk bikroane;
 It Godlik ryk hat oer elk ding biwâld.
 Sjong, loovje God, jim Inglen, dy Him tsjinje
 Jim hielten dy 't yn 't Hillich Hege wenje
 Gods antlit sjugge en trou Syn wurden hâld'!

Sjong, loovje God fen herten alle dagen
 Jim tsjimmers dy froed dogg' Syn wolbihagen,
 Troch 't himmelrûn wjerklinke in bliere sang!
 Al 't skepsel sjonge aloan ta Goades eare
 Hiel 'd ierde wêze ien lofiet for de Heare,
 Ek dû myn siel lofsjong' Him libbenslang!

A. WYBENGA.

Daniel by de liuwen.

„O Kening, wy bûgje ús hjir del foar Jou troan,
 Wy fiele hwet wjirmkes wy binne!
 Ho sieret Jou holle de hearlikste kroan,
 O libje troch d' ivichheit hinne!

Hwet binne Jy great, oan 'e Goaden allyk
 Dy heech by it stjirryk wenje;
 Wy witte ús Jou tsjinders, dy tins is ús ryk
 O lit ús Jo ivichlik tsjinje!

Oan Jo ús to jaen, is it ljeaflikste nocht
 Us mear as sardonix yn wearde,
 We oanbidde Jo, lyk men it Goadendom docht;
 Det elk Jo sa ynlik ek earde!

Jow dêrom bifel, det gjinien yn Jou ryk
 Yn 't neistkommend tritichtal dagen
 It weaget, oan God of oan minske in forsiik
 Den inkeld oan Jo, foar to dragen.

Dy 't hjir net nei docht, foar de liuwen mei him!
 Hwêrom tsjin Jou macht him to setten?
 Dit mei net wer oars, it gebod hâldt syn klim
 Nei Mediske en Persiske wetten!"

De flaeijerts sjuch noeg'jend Syn Majesteit oan.
 It keninklik hert stiet yn flamme
 En mei in fen heechmoedens skodzjende hân
 Bikerftigt hy 't stik mei syn namme.

* * *

Yn syn went mei sielesuchtsjen
 Knibbelt Daniël,
 Heger den Darius wurden
 Stiet him 't Godsbifel,
 Scoe hy fen syn Hear net witte
 Yn it frjemde lân?
 Hy Jeruzalim forjitte
 Earder as syn rjuchterhân?

„God, o God! wy bin fol sûnden,
 Unrjucht haw wy dien;
 Goddeleaslik hat ús foarteam
 Yn Jou wei net stien!
 Dûbeld wirdich bin we al 't lijen
 Yn Jou wet biskreaun;
 Jo bin jimmer yn 't kastijen
 Binlik, rjucht en Godlik bleaun!

Heare, nei Jou greate ginsten
 Harkje nei myn stim:
 Kear Jou lilkens, kear Jou grime ôf
 Bou Jeruzalim!
 Lit oan ús Jou antlit skine
 Lyk yn 't blide alear,
 Wol ús wer oan Jo forbine
 Om Jou eigen Namme o Hear!

Net om ús gerjuchtichheden,
 Dy binn' suver neat,
 Mar wy pleitsje op Jou genade
 Op Jou ginst sa great;

Harkje o Heare en sjuch Jou lân oan
 Fier ús út it nau,
 Bied Jou folk Jou sterke hân oan
 Om Jou eigensels: forjow.

Jy witte ek myns fjans wrotten
 Mei it kwea-gebod,
 Stypje my om ivich Jo to
 Tsjinjen as myn God
 Lit my nea Jou wet forlitte
 — 't Wier my sieleskea! —
 Wol, myn Steun! my net forjitte,
 Dan gean 'k moedich yn 'e dea!"

* * *

„O, Kening, ús, greate, sa machtige God!
 Ho trillet ús herte fen pine!
 Foarst Daniël doarste Jou eabelst gebod
 Fortraepje, Jou heilswet ûntwine.

D' ondogense, -- heech hat Jou hân him hjir set! --
 Forspuit Jo, o Foarst fen 'e Goaden!
 Docht trijeris deis yn syn seale in gebet
 En det oan 'e God fen 'e Joaden!"

De Kening wirdt kjel, *nou* bigrypt er de list!
 Mar is den syn frjeon net to sparjen?
 Hy siket nei 'n útwei, mar hopeleas is 't
 Dêr stean de skarlunen to narjen:

„O Kening! hwet Jo ûnderteikenen, heart
 Nei 't Mediske rjucht sa to bliuwen!
 Dos sparje de heechsteande wetbrekker net
 Mar smyt him op 't gaust foar de liuwen."

Dêr bring' hja de hillge, hy swymket nin byt,
 Wylst d' eagen fen Godsfrucht wjerspeeglje,
 Hy 's moedich, skien s' ek foar de liuwen him smyt'
 De sark mei hjars ringen forseeglje.

* * *

Yn 't paleis op elpen bêdsté
 Woelt Darius om :
 „Hwet wie 'k, mei nei hjar to harkjen
 Alderheislikst dom !
 Hy, dy 'tik oer alles sette
 Stie det folk to heech
 Dêrom moast myn trouste tsjinder
 Deltreaun yn it leech !
 Wei musyk en feestgesangen,
 Iten, drinken, wei !
 Noait net hie 'k yn myn regearjen
 Sa trochminne dei !”
 — 't Komt fen d' eigen heechmoed, --- lústert
 Him 't gewisse ta ;
 En gjin wink komt yn syn eagen
 't Herte slacht him sa.
 Mei 't de dage yn 't Easten rizet
 Stiet de Kening op,
 By de kûle fen 'e liuwen
 Klinkt syn drôf gerop :
 „Daniël, jy trouwe tsjinder
 Fen 'e libbne God !
 Koe de God dy jy forearje
 Helpe yn 't aeklik lot ?”
 O ho trillet him 't herte
 Nou 't er 't klear forstiet :
 „Libje yn ivichheit, o Kening,
 Ja ik libje yet !
 God Jehova hat Syn Ingel
 My, Syn tsjinstfeint, jown
 En gjin liuw is my touei kaem
 Hwent hjars grime is boun.
 Jimmer socht ik God to tsjinjen
 Mei myn hiele hert,
 Mar 'k misdie tsjin Jo, myn Kening
 Ek yn 't minste net !”
 Kening liet de flaeijerts komme :
 „Hjir is nou jimm thús !”
 En ear 't s' op 'e boaijem foelen
 Wiernen s' al yn grús.

*
 *

„Darius de Kening fen 't Persiske ryk
 Oan alle de folken en tongen :
 Jimm' frede sij ivich de stjirren allyk
 Jimm heil fen gjin lijen forkrongen !

Oan jim myn bifel, ûnforoarber gebod :
 Sa fier dit myn Keninkryk stribbet
 Elk sidderje en beve for Daniëls God
 De Foarst, Dy 't yn ivichheit libbet !

Nim alles op ierde mei gauwens de wyk
 Moat greatheit en machtigens skiede,
 Dy God bliuwt bistendich en ivich Syn ryk
 Hy hearsket oer himmel en ierde.

Hy redt en forlost ; dy 't Him oanropt yn need
 Is frij fen yn 't lijen to bliuwen
 Syn sterkens is einleas, Hy help Syn profeet,
 Forlamme 't geweld fen de liuwen.”

A. WYBENGA.

Ho 't Fetse Fetsje foun.

Hwet like, feint fen achttjin jier
 Dat fanke my dôchs gol en blier !
 'k Tocht : Fetse, hwêrom pakst' net ta ?
 Dû moatst dôchs ek in Fetsje ha !

Ik ha der dei en nacht oer tocht.
 Ik frege hjar by stjirreljocht ;
 Mar 't fanke wier opslach biret,
 Sei : „Fetse né, 'k bin Fetsje net !”

Ik hope : dêr 's hwet koalsop by !
 Ik weage it freegjen op in nij
 Mar wer skonk sy de selde thé :
 „Myn ienkear né is jimmer né !”

Hwet mjelde my de holle do :
 Ho 't famke dôchs sa damsteech, ho ?

Mar grif, 't wier tinken west mei hjar :
In oarenien naem hja for kar.

Ik êk foun dré in oarenien
Ik haw der reiskes hinne dien,
Mar 'k wist wol ho 't it komme scoe
Det *dy* gjin Fetsje wêze koe !

Ho bloeide sont myn feintetiid ;
De loft wie blau, de wrâld sa wiid !
Ho glimken my de famkes ta,
En alle fûgels songen sa !

Hwet lake rounne Tet my oan !
Myn each sei faeken : 't liket skoan,
Mar 't herte spriek : det is net ret,
Né Tetsje, dû bist Fetsje net !

Do seach ik *hjar*. Hwet langstmegloed
Nei minnenocht striek my troch 't bloed !
Mar o hwet rekke 't herte oerstjûr,
Hja krige in oare Fetse oan 't snoer !

Ho blonk it iis by 't winterdei
Do 't sy hjars hân yn mines lei,
Do 'tik sa'n nocht en wille hie
Om 't sy sa roerend by my wie !

Hwet wier 't my oan hjars side skoan,
Hwet lei ik faeken mei hjar oan ;
Mar do seach myn forstân sa swart :
.... As det dyn Fetsje wurde moat ?

't Rekke út. Mar 'k hie gjin rêst noch dûr,
Hwet wie det set my 't libben sûr,
By wirk en rêst, by nacht en dei
Wie 't Fetsje foar en Fetsje nei !

Hwet ljeafdegloed blonk yn hjars each,
Do 'k letter hjar wer kuirjen seach,
'k Tocht : jonkje wêz nou dôchs bîret
Oars fljucht det fûgeltsje oer it net.

It moantsje skynde sillichheit,
It wyntsje patte it slûgjend reit,
Ik lûk myn fanke oan 't herte sa
En treau hjar mannich patsje ta.

Ik frege hjar om fêste trou
En „ja !” sei my hjars eageblau,
Wy hawwe inkoar ús herten jown
En sa hat Fetse Fetsje foun !

FETSE GREIDEMA.

Maitiidsnacht.

Wy stienen oan it stille strân
Myn hân omklamme in sêfte hân.

Do skynde it moantsje yn maitiidsnacht
Dêr laei de sé yn weagepracht.

Myn herte trille freegjensfol :
Hwet ús dy weagen bringe woll' ?

„Dêr leit it roeikjend boatsje ré
Doarst' mei my oer dy wide sé ?

O lit ús farkje, — 't lûkt my sa !
Togearre nei 't omfierrens ta !”

Hjars holke wie sa deun oan my :
„Hwêrst' hinnetjucht', ik bin by dy !”

A. WYBENGA.

Krite Kampen en omkriten. De Kriteskriuwer J. A. Schilstra skreau my: „In nije krite, en dat wol to Kampen! Oan nou ta gongen de Kampers nei Swol, mar ús tocht it wie folle better, dat wy yn Kampen in krite oprjuchten. In gearkomste waerd hâlden ûnder lieding fen Dr. Nawijn, âld foarsitter fen 'e krite Swol. Saun Friezen en Friezinnen kamen op. It wie net folle, mar wy hawwe trochsetten en allegearre ús bêst dien om de folgende gearkomste hwat better bisocht to krijen. Dat lokte! Forlinen Tongersdei, de 8ste fen Hjerstmoanne wierne dêr 17 frouljue en manljue, hwerfen 14 lid waerden fen 'e krite „Kampen en Omkriten.“ Wy hawwe alle kâns, dat wy net lang op 14 leden stean bliuwe scille, hwent as de studinten hwêrom komme, seil dêrûnder ek noch wol in inkelde wêze, dy't him oanslút. It Bistjûr bistiet út de folgende hearen: Dr. W. Nawijn Ezn., foarsitter; J. A. Schilstra, skriuwer; Majoor R. Zuidema, skathâlder; Notaris I. Plantinga, bysitter; F. L. de Vries, bysitter.

Krite Den Haech en omkriten. De hear B. M. Alkema, skriuwer, Schuytstr. 80, stjûrde my de folgende brieve-kaert: Efkes de meidieling, dat wy hjir jisterjoune (29 Sept. 1911) stifte hawwe de krite fen it Chr. Selskip for Fryske tael- en Skriftenkennisse „den Haech en omkriten,“ ûnder lieding fen Ds. Bootsma fen Loosdunen en mei help fen Mr. Kalma, de hear Jelgersma, master Tjepkema en ûnderteikene. Wy hawwe 66 meidoggers (seis en sekstich). De folgende gearkomste seil D.V. pleats hawwe yn Slachtmooanne. It Bistjûr bistiet foarearst út de foarneamde hearen.“

DOKKUM.

G. KAMERLING.

Skriuwer.

By it Stjerbêd fen in jongfaem.

Lang hie se sukkle, o lang hie se lein,
Nou leit hja úttard en wrakselt mei d' ein,
Aenstons is 't ôfroun; op d' ôfpyngle lea
Leit de skyn fen it grêf, leit it byld fen de dea!

O, 'k ha hjar kend, yet sa derten as wij
O, 'k ha hjar sjoen, as de maeitiid sa blij,

Laitsjend mei 't each, as de himel sa blau;
Blonk in trien yn det each, it wie himelske dau.

Blier wie hjar antlit, sa rea en sa soun
Gol klonk hjar sangkje, sa fiks en sa roun;
En by de hope: „strak trou ik mei Lou”
Gyng se boartsjend troch 't libben en wist fen gjin rou.

Mar lyk in roas, dêr 't in wjirrem oan slynt
Langsum mar wis dôchs, fortoarret, forkwynt:
Sa wie ek Antsje hjar moaijens forgien,
Yn hjar bêst kwoun hja wei, — en nou is it hast dien!

Nou is 't hast ôfroun; o lang hie se lein,
Paeden mei doarnen bistruid wie se tein:
Lou, mei 't er mirk: 't rint ôf mei myn faem,”
Sonder herte as er wie, hie in oaren-ien naem.

Nou is 't hast ôfroun, o lang hie se lein!
Sjuch net nei 't each nou sa tsjuster bislein
Lang fiers to gleon, of — skriem mei om hjar smert!
By it sjen wirdt it wê, o sa wê yen om 't hert.

Mar, — hwet in treast by 't bihyplike lot! —
Moat se strak stjerre, den tsjucht se nei God:
Hwent sy hat leard op de Heare to sjen,
Mei de dea komt it lok: nei de Heit giet it bern.

Sjuch nou, der leit hja, in sike en yet ien,
— „Jezus!” — lêst wird yet, in snokje, en — 't is dien!”
Mar op 'e troanje, fen meagerens swart
Leit in glimk fen de frede, dy 't wenne yn hjar hart.

't Roaske hat pronke yn 'e maeitydske skyn,
Mar 't is fortein mei de noardlike wyn,
't Blêdtsje is forwaeid en it stâlke leit dôf —
Mar is 't hjir ek forkwoun, 't bloeit yn 't himelske hôf.

FETSE GREIDEMA.

37 Dy 't heit ef mem ljeaf hat boppe my, is my net weardich; en dy 't soan ef dochter ljeaf hat boppe my, is my net weardich.

38 En hwa syn krús net opnimt en efter my oangiet, is my net weardich.

39 Hwa syn siele fynt, scil hjar forlieze; en hwa syn siele forliest út myn oarsaek, scil hjar fine.

40 Hwa 't jimme oannimt, nimt my oan; en hwa my oannimt, nimt him oan dy my útstjûrd hat.

41 Hwa 't in profeet opnimt yn de namme fen in profeet, scil it lean fen in profeet forkrije; en hwa 't in rjuchtfeardege opnimt yn de namme fen in rjuchtfeardege, scil it lean fen in rjuchtfeardege forkrije.

42 En sahwa 't ien fen dizze lytsen allinnich in biker kâld wetter to drinken jaen scil yn de namme fen in learling, wiswier siz ik jimme, hy scil syn lean grif net forlieze.

G. P. EN P. D. C.

Psalm XXIII.

Myn herder, God, wol my Syn skiepke hoede,
Neat is my brek, my stipet jimmer 't goede;
Hy wol my rêst yn gjêrsge weiden biede,
My sêftkes oan hiel stille wetters liede;
Hy sêddet my, forkwikt aloan myn siele,
Op 't rjuchte spoar maei 'k al Syn woldwaen fiele.

Al leit myn wei troch 't nearste tsjuster hinne
My komt gjin kwea bineist, om 't Jo dêr binne,
Jy stean my by, Jins heil is oer myn geaste,
Jins stôk en stêf is my ta stipe en treaste;
Jou mylde hân woe my de tafel spriede
En my foar 't each der haters 't fiedsel biede.

Jo meits my bliid en salvje my de holle,
Myns beker is fen 't ealste oerrinnend folle;
Woldiedichheit, nei 't Godlik wolbihagen
En 't goede scil my nei wêze al myn dagen;
Ik sjong Gods eare en maei it fêstlik leauwe:
Ik scil yn 't hûs myns Hearen tiden bliuwe.

A. WYBENGA.

Psalm LXXXVI.

Heare, wol myn bea forheare
'k Moat elinde en wê forneare,
Pine docht myn herte sear,
'k Ha gjin moed, gjin krêften mear,
Lit my dôchs Jins ginsten fiele
Warje my, forlos myn siele,
Hwent Jy witte fen myn need,
Help Jou tsjinstfeint út syn leed.

Ik fortrou, yn al myn lijen,
Ienmul fêst Gods help to krijen,
Dêrom rop, safolle ik mei
Him om ginst, de hiele dei,
Lit my dôchs net langer lije
Wol myn britsen krêft fornije,
Meits my bliid, forhûg my nou
Hwent ik siikje it heil by Jo.

Jy binn' goed, en Jy forjowe
Hjarren 't kwea, dy 't op Jo bouwe.
Dy 't Jo oanropt, fêst fen sin
Tsjûgt det Jo in helper binn';
Harkje o Heare ek nei myn beden
Steun me om Jou barmhertichheden;
't Stiet mei my sa eang, sa slim,
Merk dôchs op myn hease stim.

Ik bin 't wend, yn bange dagen
Al myn leed Jo oan to dragen,
Hwent Jy wit, hwet my fortret
Jo forsmyt de bidder net.
'k Bin gjin oare help fen noaden,
'k Siikje it net by frjemde goaden,
Sy kin gjin forlossing jaen
Dieden lyk as Jins, net dwaen.

Al de Heidnen, fen Jou hânnen
Makke en plante yn alle lannen
Bidde tel hjars skepper oan
Bûgje djip hjar foar Jins troan,

En bringe oan Jou Namme d' eare
 Jy binn great, dogg' wûnd'ren, Heare!
 Alle folken fiele det,
 Jy allinne binne God!

Lear my fen Jou wize wegen
 Stjûr my fen Jou wet de segen,
 Wêz my sa oan 't herte nei
 Det ik trou Jo freezje mei.
 'k Scil foartoan mei 't hiele herte
 Froalik ta Jou lof my sette,
 'k Scil Jins Namme en Majesteit
 Tankjend sjonge yn ivichheit.

'k Hjer Jo jimmer tank to sizzen
 For de goedens, my bewezen,
 's Fijans listen binn' net lokt
 Ut it grêf ha Jo my rokt.
 Hear! 'k sjuch op in nij tirannen
 Rieden dwaen mei greatske mannen
 Ta myn sielsfortriet en skea
 For hjars eagen binn' Jy nea!

Greate God! Jy binn' lankmoedich
 Jins genade is ryk oerfloedich.
 Jins bihâld is my sa skoan
 Op Jins wierheit kin ik oan;
 Wol fen my it lijen keare,
 Jow my treast en sterkens Heare!
 Sjuch Jins feint barmhertich oan
 En forlos Jins tsjinstfaems soan.

Set in teiken oan myn namme,
 Meits myns haters plan biskamme
 Bring 't godleaze folk 't yn 't sin
 Det J' aloan myn Helper binn'!

A. WYBENGA.

Gesang 13.

God spriek : (men skriuwe op berch en rots
 Syn heil de greatste skat,
 En elts dy 't ivich skrift dêr lêst
 Moat leauwe oan 't wird fen God !)

„De sterkste rots fâlt wei yn grús
 De heechste berch forset
 Mar myn genadeboun mei jim
 Oprjuchten, skoddet net.

„Gean frij troch lôgjend fjûr en flam
 Troch wetterstream en sé
 En 't fjûr skansearet jim gjin wreit
 En 't wetter mist Syn wé.

„Gean wol to moed troch 't tyslik dal
 Dêr 't skaed fâlt fen 'e dea,
 Ik wit det paed, Ik bin by jim
 Jim docht de hel gjin skea.

„Skien alles ûnderst-boppe fleach
 En 't berchtme yn sé forsonk,
 Waerd ierde ek út hjars baen forkeild
 Ik bliuw jims feilich honk.”

Elts moat dit lêze as 't wird fen God
 Dy 't nea Syn wierheit brekt
 Hwent ivich as de himmel, is
 Hwet God Jehova sprekt.

Gods boun stiet fêster as it swirk
 Det is ús ien'ge rêst,
 En wachtet Er, Hy wit Syn tiid
 Hy komt, Hy komt foar fêst.

A. WYBENGA.

De silichsprekkingen.

Sillich binn', dy 't earm fen geaste
Siikje nei in heech ûntwyk,
Net op eigen deugd fortrouwe
Inkeld op genade bouwe,
Hjarres is Gods Keningryk.

Sillich hja, dy treurje en gûle
Drôvich en binypt fen geast,
Dy 't forslein binne oer 't forkearde
Hûvrje en eangje fen it kweade,
Hjarren wachtet rike treast.

Sillich is 't sêftaerdich herte
Det God ljeavet, froed en from,
Det fordraecht, honear 't forspein wirdt
Bidt en segen jowt as 't slein wirdt,
D' ierde wirdt syn eigendom.

Sillich sy, dy 't hongrije en longrije
Nei de Heare en 's Hearen rjucht,
Ringen wirdt hjars útsjuch bêdde
Wirde s' út Gods hânnen sêdde
As hjars siel nei boppen tsjucht.

Sillich dy 't barmhertich hannelt
Him oan 't leed gelegen leit,
Oalje jiet yn woune en pine,
Sa'nen seil ek ûnderfine
Ivich Gods barmhertichheit.

Sillich binn' de fredemakkers
Lit him grime yn lilken sjen
Sokken witt' dy del to setten,
Frede ljuentet yn hjars herten
'k Neam hjar Gods djûrljeave bern.

Sillich lotteren fen herte
Dy 't hjars byld sjugge yn 'e bern
Ienmul sjongt hjars suvre stimme
Fen gjin leed, gjin kwea bidimme
Hwent sy scill hjars Heilân sjen.

Sillich dy 't forfolge wirde
Lyk as 't Godsfolk fen alear
Om 't de minsken 't rjucht forskoppe;
Yn it frederyk hjirboppe
Is forslein hjars pine en sear.

Sillich binn' jimme as de minsken
Ut Myn oarsaak jimm forjeij',
As hja mei hjar húnjen stekke
Leugens en kwealaster sprekke,
Ik bleau jimme yn 't lijen nei.

Forhúgje jim, wêz blide
't Forfolgjen skaedt jim neat
Hy, dy 't him for Myn Namme
Net om gjin minsken skamme,
Syn lean hjirnei is great.
A. WYBENGA.

It bêste.

„Hwet ha dy ljue út 't boerelân
In lyts bigryp, in koart forstân,
Gjin wûnder ek, hwet leare sij
Nou fen hjars bargaen, skiep en kij?
Ik haw it noait net fette,
Ho kin in minsk syn sinnen dêr op sette?

„Det boerefolk, o waei noch ta
Ik moat der insliks neat fen ha
Sy bin sa stiif, sa staf, sa kâld
Hjars breinkast is sa'n lytse wrâld,
Hja mei, sa kin 't biteare
As 't goed beslacht, hjarsels hwet kennen leare!”

Sa swetste Gjalt mei gânsk gebear
Tsjin in, him fûgelfrjemd minhear
Mar dizze sei: „my tinkt oars sa
As 'j oan jyselme kennis ha
Det mei it bêste hjitte!
Ef scoene jo nôch better witnis witte?”
A. WYBENGA.

Memmeklachte.

O, 't dych my sear, do 't ik hjar dêr seach sitten
By Teade, dy 't myns fankes ienmul wie,
O 'k fiede djip in lijen, nea to mjitten,
Ik moast dêr wei, ik wist mysels gjin rie,
't Wier eft myn hert bifrear,
O, 't dych my ynlik sear!

O, 'k tink sa faek yet oan dy mylde tiden
Do 't Gels, ús Gels ús stipe en alles wie;
Ho tear sloech 't hert, sa blide mei de bliden,
En hwet det bern in yngol wêzen hie!
Ho fleurich dych 't hjar taek,
Hwet tink ik det yet faek!

Hwet rynske dei, do 't hja mei Teade troude,
Ho trille it lok hjar yn it ljochtblauwe each,
Ho suvre nocht, do 't God hjars wente boude,
En lytse Jip sa proes nei beppe seach!
Ho roun 't yn alles mei,
Sa mannich rynske dei!

Hwet waerd ús lok yn koarte tiid forroppe,
Myn dochter yn fiif dagen soun en wei,
O ja, sy sei: „ús Himmelheit hat kloppe!”
't Joech salve wol, mar o, dy slach gyng nei!
Myn holle bûgde yn drok
Ho ring forstau ús lok!

'k Sonk yn 'e groun, do 't Teade my forkleare:
't Is thús sa kâld, sa iensum is 't me om 't hert,
't Rint alles skrank, ik kin 't net mear forneare
Ik ha myn sin wer op in froumins set,
Gebk hat my 't tawird jown!”
Do sonk ik yn 'e groun!

Ik gûlde it út: „kinstû nei sa'n lyts hoartsje
Soks dwaen? Forgeatst myn bern?....” „mem moat sa net
Sneins sit ik thús, Jip is om 't hús oan 't boartsjen,
En deis! al 't wirk wirdt fen in frjemd' biret,
Mem, seegnje myn bislút!”
Ik die 't; mar gûlde it út.

Hwet scoe 'k d'r oan dwaen? hy is gjin minne Teade,
Syn hert is gol, mar 'k woe 't sa gau net ha;
Hong hy den mar sa'n lyts bytsje oan de deade?
Nou fiert him Gebk hiel oare tinzen ta;

O 't is om to forslaen
En 'k kin der neat oan dwaen!

O, 't dych my sear, nou seach ik Gebke sitten
Oan Teade side en 'k wist mysels gjin rie,
Myn each is rea, ik ha sa'n triennen litten,
'k Ha winske det 'k yn 't grêf by Gelske wie!
'k Bin ôfmêd, 't is my near,
O, 't nypt my, ynlik sear.

Deselde stoel, dy 't ik myns bern foreare,
Dyselde went, dêr 't hja hjars lietsje song,
Detselde hert, det hjar syn trou forkleare,
't Hjert alles Gebk, dy 't fanke byld forkrong;
Ho nitelt my 't gefoel:
In frjemd' op Gelse stoel!

Ien treast bleau me oer: 'k seach Gels yn Jipke wezen,
Det blomke scoe dôchs oan hjars mem wol tinke, nou?
Wie 't sa? 't boi kaem oan beppe sûntsjes sizzen:
„'k Ha nije mem sa ljeaf!” 'k rydboske, ik bleau
Dêr tiden fen oerstjûr:
Nou bleau *gjin* treast mear oer.

Gjin treast mear oer?.... God! bin 'k den sa fier sakke?...
'k Forgeat myn Heit om 't stjerren fen myn bern!
'k Ha me yn myn leed oan opstân skuldich makke,
O lear me yn 't slaen Jou Heitehân to sjen.
Jow my, det 'k nea forjit:
Us Gelske libbet yet!

A. WYBENGA.